

After Midnight 2024 – 6

DOBŘÍ VOJÁK ŠVEJK už vůbec ne. Když už, tak Hlava XXII nebo Jak jsem vyhrál válku, případně Ahoj, študente, Pane, vy jste vdova, Pane, pojďte si hrát, Život a neobyčejná dobrodružství vojáka Ivana Čonkina, Život a doba soudce Roye Beana, prostě něco pacifistického. * A teď k dění na hlavním pódiu. * Sů len dve možnosti ako zastaviť pochodujúcu jednotku. Povelom, alebo gulometom! volal tenkrát z tribuny nad buzerplacem spojovací brigády v Berouně major Ďurina. Dnes jsou dvě možnosti, jak se připravit na koncert, od kterého hodně očekáváte. Buď si koupíte nejnovější album interpreta a naposloucháte si s ním, co se dá, nebo naopak neposloucháte nic, nových nahrávek se chráníte jako čert kříže a koncert očekáváte v nervózním rozdechvání. V případě MARIE PUTTNEROVÉ & BANDU jsem zvolil variantu B11, když jsem její oceněné debutové album Lajla tov několikrát jakoby přehlédl a spolehl se na to, že živé provedení bude lepší než nahrávka. A bylo. Byl to nejlepší koncert od začátku Folkovek, byla to nejlepší Puttnerová, jakou jsem v Náměšti zažil, bylo to víc, než jsem si přál. Věděl jsem, že má v repertoáru zhudebněného Jana Zahradníčka, básníka tohoto kraje (Píseň o domově a Pozdrav s hudbou Jakuba Königa a Martina Nováka), a že dostává texty od Vlasty Třešňáka (Laila tov, Chandra, Baroneta Prášila). Protože nesleduju bulvár, nevěděl jsem, že se s Třešňákem už několik let přátelí a že jí nabídl svoji píseň MARTINE. Abyste rozuměli: Třešňák, který je – jak praví dávné klišé – svědomím národa, přestože ho asi tak 10 milionů Čechů nezná, nabídl Marii Puttnerové svou nejlepší píseň. Kdo nezná Třešňáka, ale viděl aspoň film Příběhy obyčejného šílenství, ten jí slyšel a může potvrdit, že nekecám. Kdo včera viděl Marii Puttnerovou, může potvrdit, že její verze je stejně tak skvělá, jako když skupina C & K Vocal převzala dvě písně ze slavné desky Flamenga Kuře v hodinkách a přezpívala je líp než Vladimír Mišík v originále. Myslím, že Třešňák dobře věděl, co dělá, a ke koncertu Marie Puttnerové s bandem (Martin Novák a Petr Uvíra kytary, Martin Brunner klávesy) chci dodat jen to, že když nešťastná četa pochodovala dál, volal mjr. Ďurina za jejím velitelem už jen: Tak im povedzte aspoň „Stát, tu sa utáboríme!“ Jenže to byla tehdy studená válka, Třešňák byl v exilu, jezdilo se do Budapešti a Folkovky sotva začínaly. * Americký zpěvák a kytarista MICAH P. HINSON je zajímavá figura: brejličky jako Josef Lada, na vyholené hlavě pás vlasů jako filharmonik Jan Keller, co hrál na violoncello s Polka-boys, a za ním ocásek jako někteří stárnoucí heterosexuální bílí mužové, co ještě chtějí něco dokázat. A Hinson dokazuje, o tom není sporu. Otázka je, jestli přitom musí vypadat jako kašpar. * LUCIA PULIDO má na rozdíl od Marie Puttnerové spočítáno, kolikrát v Náměšti hrála. V r. 2008 s Martou Töpferovou a tehdy „hleděla před každou skladbou vysvětlit, z které země píseň pochází. Jasně vedlo pacifické pobřeží Kolumbie, za ním byla Venezuela, Argentina a Margaretiny ostrovy. (Zajímavé: v Budapešti mají taky jeden Margaretin ostrov. Co kdyby na něj Kolumbie uplatnila nárok?)“ V r. 2009 byla LP součástí filmového scénáře: „Náš příběh začíná v Jižní Americe, konkrétně ve Venezuele. Zazní jazzová kytara, pochopitelně Aguilés Baez ve skladbách vlastních i latinoamerických lidových. Zpěv, úsměv a dobrou náladu dodá Lucia Pulido. Je to jen romantická predehra, ale pozor, přijde zápletka.“ V r. 2016 se LP usmívala s cellistou Erikem Friedlanderem (USA), letos už s doprovodnou kapelou, z níž vyčníval kytarista „Míša Marx“. Myslím, že Martina Kertészová, co v pondělí zpívala o Vidám parku, bude Margaretin ostrov znát taky. * Nejvyšší čas podívat se, jak to dopadlo s uměleckým odkazem dvou či tří malých Wabiů. Dopadlo to špatně, zůstal už jen jeden a zpíval si ODJAKŽIVA MĚ TO WABI POTKAT KRÁLOVNU SE SAABY. Byla z toho ostuda, svazácký funkcionář KAINAR se urazil, že to měla být královna ze Sáby, zatímco rebel Wabi trval na vlastnictví několik automobilů švédské výroby. To ale za normalizace nebylo možné, auta byla na pořadníky a byly to samé moskviče, trabanty a wartburgy. Rebel Wabi však neustoupil, pořídil si sanitku a složil polkový hit DÍVCE V MERCEDESU. Milan Zeibert

Čtvrtek 1. 8.

**Muzikantské
generace**

od 17.30 hod.

**Jiří Pavlica
& Hradišť'an**

**Daniel Herskedal
(Norsko)**

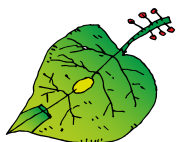
Kelly Hunt (USA)

Noční koncert
Stará tkalcovna
Eva Väljaots
(Estonsko, Finsko)

Open scéna 2024
v kapli sv. Anny ve
Špitálku, nebo u
barokního mostu

Pátek 2. 8.
14:00 Pavel Čadek
Brněnský písničkář,
který za svého dobrého
průvodce zvolil
violoncello. Zakladatel
žánru cello-folk
využívá maximálně
mohutný zvuk
violoncella, který
obohacuje používáním
různých smyček. Po
prvních dvou albech,
kde se prezentoval spíš
veselými příběhy,
natočil vloni závažnější
a mnohem
rafinovanější album
Stepní vlk, které jej
poslalo do nejužší
nominace na cenu
Anděl 2023. Na
koncertech Pavel obě
své polohy střídá a
vytváří tak zvláštní
napětí mezi posluchači.
Vloni se svým
violoncellem vládl na
scéně u barokního
mostu, jak se mu bude
hrát letos?

Pátek 2. 8.

Hledačství
od 17.30 hod.

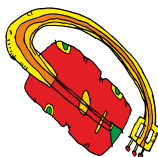
Szidi Tobias & Band (Slovensko)

Firelight Trio (Skotsko)

Citery nad Oslavou

(ČR, Estonsko, Litva, Finsko):

**Barbora Xu
& Jausmé
& Eva Väljaots
& Michal Müller**

Divadelní šapitó v zámeckém parku:
Divadlo Mikro-teatro: Vítr z plachet

Hudební šapitó v zámeckém parku:
Wolf Lost In The Poems – Indigem

Noční koncert ve Staré tkalcovně:
Pátí na světě

Stará tkalcovna

11:00 - 13:00 Vězení dějin (film) + následná
debata s Janem Gogolou ml. a Ivanem
Palackým

14:30 - 15:30 Co je to taková citera? (Dílna
s Michalem Müllerem)
a další dílny dle rozpisu uvnitř Plátku...

V dnešním divadelním šapitó...

Divadlo Harmonika: Pohádka o Písničce

„Líbí se mi tvá kuráž, princí Jaromíre. Dobrá. Když princezně
Písničce dokážeš třikrát navrátit její lidskou podobu, bude tvá.
Ale to se ti nikdy nepodaří.“

V dnešním hudebním šapitó...

Trojka Zuzany Homolovej (Slovensko)

První dáma slovenského folku

Zuzana Homolová a lidové písně o stále platících pravdách
Být balady slovenské písničkářky filmy, děti by v době jejího
vystoupení musely odejít a kdo ví, jestli by se na něj vydrželi
koukat i romanticky založení dospělí, věřící na lásku přenášející
hory. Ale což, šak je to láska, řeknete si, jenomže tahle je zlá a
jak hodně. Zuzana Homolová čerstvě dokazuje v lidových
písničkách o rodinných vztazích plných hádek, domácím násilí,
šikaně, vraždách a dětech, které to vždycky odsáčkou nejvíc.
Minulost si rádi představujeme tak, jak se nikdy nestala a
žijeme v domněni, že před lidmi z dávné historie máme navrch,
to protože jsme se zkrátka z jejich chyb poučili, takže co bylo,
to bylo, ale my už jsme jiní. Ale kdeže: lidstvo se nikdy
nepoučí. A v tom byla odjakživa síla Zuzany Homolové, že nám
to v lidových baladách připomínala a na následky toxických
rodinných vztahů v takové míře jako na albu Šak je to láska zlá
jednou naplno asi dojít muselo.

„Uvědomila jsem si, že jedna velká oblast a motivy, které se
objevují na všech mých albech, jsou písničky o nás. Jak jsme
směšní, bezmocní a jak nám život, čas a zkušenosti utíkají mezi
prsty. Na albu jde o písničky o tom, jak se lidé k sobě chovají.
Ženy k mužům, muži k ženám a rodiče k dětem,“ řekla Zuzana
Homolová ke koncepci nesmírně vtahujícího alba „naplněného
pravdami, které platily tehdy a platí i dnes“ a dotaženého s
kytaristou Milošem Železnákem a houslistou Samo Smetanou
do zvukové formy, kdy se před vámi ty baladické písně odvíjejí
opravdu jako film. Ne za každou cenu pořád smutný až běda,
dočkáte se i odlehčených humorných momentů. První dáma
slovenského folku se na Folkové prázdniny se spoluhráči vrací
jako královna lidových balad, kterou z trůnu jen tak nikdo
nesesadí.

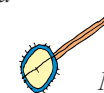
FOLKOVÉ PRÁZDNINY
NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

po elpíčku, i když i Ebeni
už zároveň nabídli tužku s
fleşkou. My hudební ševci
totiž nedáme na jehlu
dopustit. Desky jsou i
díky obalům totiž
proklatě hezký.

Libor

Hravá
Dnes na dilničce
je opět pilno
vyrábějí se vrtítka
z vrtění
pak mají radost
babička
rodiče
i dítka

Michal K.

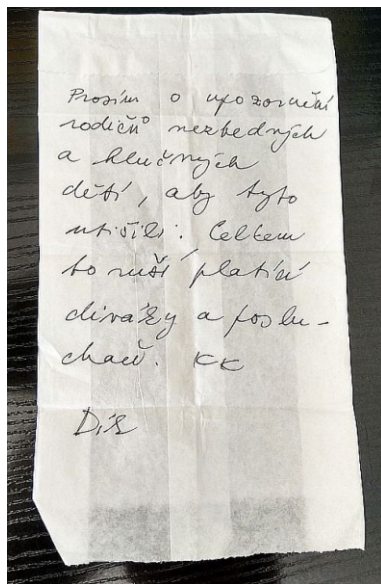
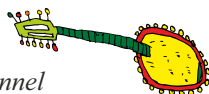

Desky jsou hezký
 Koukám u stánku na frontu před bránou z parku, že se do hry i tady vrací elpíčka. Do stanu velmi nepraktická věc. A že jsem se jich něco vlakem s báglem navozil! Z NDR mám Puhdys, z Maďarska Omega a Lokomotiv GT, z Polska SBB... (Pro nepamětníky – jde o tamní dobové top-hudební skupiny). Po LP deskách, co hrdě soupeřily s cívkovými magnetofony, stejně převálcovaly domácí hudební fonotéky kazety. Dalibor, jehož otec jezdil po montážích, měl dokonce gramofon na buřtové baterie. A že jsme ho na dvoře za domem sakra proháněli! (Ten přístroj, Dalik byl cvalík.) Pak k nám z Japonska vtrhla miniaturizace. Walkmana měl snad každý, pokud chtěl u holek aspoň nějak uspět. (Viz Pupendo.) Má domácí hi-fi však našťastí přežila bez újmy i éru CDček. Stačilo k věži připojit kapesní přehrávač placek, který jsem snad nikdy ani v kapse neměl. Kazety v autě, jak byly inovovány, střídala CD šterbina, teď už mám ve voze jen drobný USB jazýček. A stejně jsem zase sáhnul

Dnešní noční koncert...

Eva Väljaots (Estonsko/Finsko)

Mistrovská a inovativní hráčka na citeru kannel
 Eva Väljaots uvádí citeru kannel do 21. století
 I ty nejstarobylejší dřevěné drnkací a donedávna podceňované nástroje se dnes dostávají do kursu. Mladí tvůrci k nim už nepřístupují jako k artefaktům dávné odváté minulosti a s novými osobitými způsoby hry pro ně nacházejí uplatnění v moderní folkové, ambientní a elektronické hudbě bez ohledu na to, co si o tom myslí tradicionalisté. Jde přitom o vítané zvukové zpestření žánrů, do kterých estonská hráčka na citeru kannel Eva Väljaots vstoupila s čerstvým tvůrčím vkladem a s představitostí bez omezení, i když pro její hudbu je charakteristická sugestivní intimita a introspektivní vnímání zvuků okolního světa. I v okamžicích, kdy nezpívá a podlehne improvizacímu rozpoložení, dobře slyšíme její napojení na staré legendy a mytologii, ze kterých vychází příběh zrodu citery – estonského hudebního symbolu. Debutové album Hundinuaõis/Bulrush Bloom koncipovala v roce 2022 jako instrumentální. Střídá několik citer, drnkání s perkusivním stylem a občas používá smyčec a přestože vychází z ugrofinské tradiční hudby, své autorské skladby usadila v 21. století. Sama, nebo ve dvojici s britským houslistou Robbiem Sherrattem.

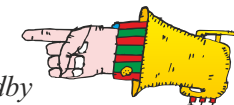

Už v roce 2018 někteří návštěvníci reflektovali zvýšenou hlučnost dětí v průběhu koncertů... Historie se stále opakuje... My ke vzkazu dodáváme – mějte na paměti, že kde začíná svoboda jednoho, končí svoboda druhého. Tak to prostě je.

Na dnešní scéně...

Jiří Pavlica & Hradišťan

Maják lidství a moravské lidové hudby
 Bude-li to od srdce, není se čeho bát
 Ještě kousek a bude to půl století, co Jiří Pavlica vede Hradišťan. Za tu dobu se společně proměnili v renesanční institut moravské lidové hudby držící se přesvědčení, že bude-li to od srdce, není se čeho bát. Málokdo už asi spočítá, kolikrát už Hradišťan na Folkvokách hrál. Ono je to vlastně ale jedno, když se vždycky dopředu ví, že tím hodně návštěvníků potěší. Asi není nutné připomínat, co všechno Jiří Pavlica s Hradišťanem dokázali, s kým spolupracovali, jaký lán světa projeli a co znamenají pro moravskou lidovou hudbu, pro kterou vyšlapali tolik nových cest a přivedli na ni tolik následovníků. Nejsme encyklopedie a, upřímně, najde se vůbec ještě někdo, kdo by to nevěděl? Jisté je, že zůstávají majákem, všeho, co může být dobré v lidech tolik respektujících a milujících hudbu zděděnou od předků. Nikdy se však nezastavili před tím, aby ji posunuli dál, umělecky načechrali přítomností a zabalili do lahodného balíčku, který si budou rozbalovat generace po nich.

Daniel Herskedal (Norsko)

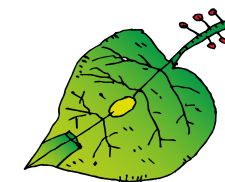
Fenomenální hráč na tubu

Norský tubista a jeho nádherná severská oratoria
 Sólový hráč na tubu? Dejte pokoj, kdo by to basování poslouchal, pošlete raději trumpetistu. Chápeme, tuba zrovna dvakrát nepatří mezi sexy nástroje, a protože se Daniel Herskedal nepovažuje za tubistu, debata okolo tuby by mohla skončit. No jo, ale co s tím, že na vlastní oči vidíme, že na ni hraje? Tak jak to tedy je? Předně, hraje jako

16:00 DNA – Dej nám akord

No a nemůže chybět ani čistě vokální skupina. Brněňští studenti molekulární biologie se před třiceti lety sešli v jedné posluchárně a začali si zpívat. Tam má kořeny jejich jméno. Pokud uděláme analýzu kapelní DNA, nalezneme v ní spirituály, swing i jazzové standardy. Hlavní duše skupiny, nyní už univerzitní profesor Václav Brázda, navíc píše básně, které jeho kolegové zhudebňují a posléze přidávají do repertoáru. Pokud byste u kapely hledali nějaký nástroj, nenaleznete zhora nic. Jejich genetická informace prostě instrumentální hudbu zcela zapovídá. Můžete se těšit na kouzlo vícehlasů a precizní intonaci a interpretaci.

BIOGRAF

Vězení dějin
Ve Staré italcovně v pátek 2. 8. od 11 hodin proběhne promítání filmu Vězení dějin. Film režiséru Jana Gogoly ml. a Matěje Hrudíčky, provází diváky areálem uherskohradištské věznice a skrze setkání lidí z různých generačních, ideových a sociálních světů propouští dějiny na svobodu. Desítky let uzavřená věznice na diváka dýchne atmosférou politických procesů minulého století, ale její prázdnotu lze zároveň naplnit zkušeností, že dějiny vytváří každý z nás. Po promítnutí filmu bude následovat beseda s Janem Gogolou ml. a Ivanem Palackým.

Daniel Herskedal, tedy fenomenálně, takže tubu tím pádem z hlavy úplně vytěsníte, a když si vzpomenete, že u nás kdysi patřila mezi nástroje lyricky nazývané zpěvorohy, dostane Danielův občas až romantická melodičnost smysl. Navíc: málokdy uslyšíte hudebníka s takovou hloubkou, emotivní intenzitou a zářivou virtuozitou, který zároveň posouvá hranice svého nástroje až na hranici možností. Třebaže u sólových projektů, v nichž spoluhráče nahrazuje looping, někdy panuje jistá nedůvěra, u Daniela zmizí s prvními tóny. Brilantním kompozičním uvažováním probíhajícím v reálu, nápaditým vrstvením zvukových barev nástrojů, samplů, bubnování a rytmu vlastního dechu, posluchače postupně vtahuje do hudebního oratoria ze všeho nejvíc opravdu připomínající soundtrack k procházce po severské krajině.

Často se o něm dočtete, že patří mezi jazzmany, což je hodně zjednodušující pohled na nadžánrové kompozice, ve kterých se prolíná klasika, tradiční severská hudba, elektronický ambient a ozvěny Nilse Frahmna. Pracuje také hodně s přírodními zvuky a na posledním opravdu nádherném albu A Single Sunbeam „našel světlo v severské tmě“ se sámskou zpěvačkou Marjou Mortensson a norským jazzovým houslistou Olem Kvernbergem.

Kelly Hunt (USA)

Americana symfonie jako čirá banjo nádhera Zpěvačka s banjem a osobně laděnými písněmi ve stylu americany

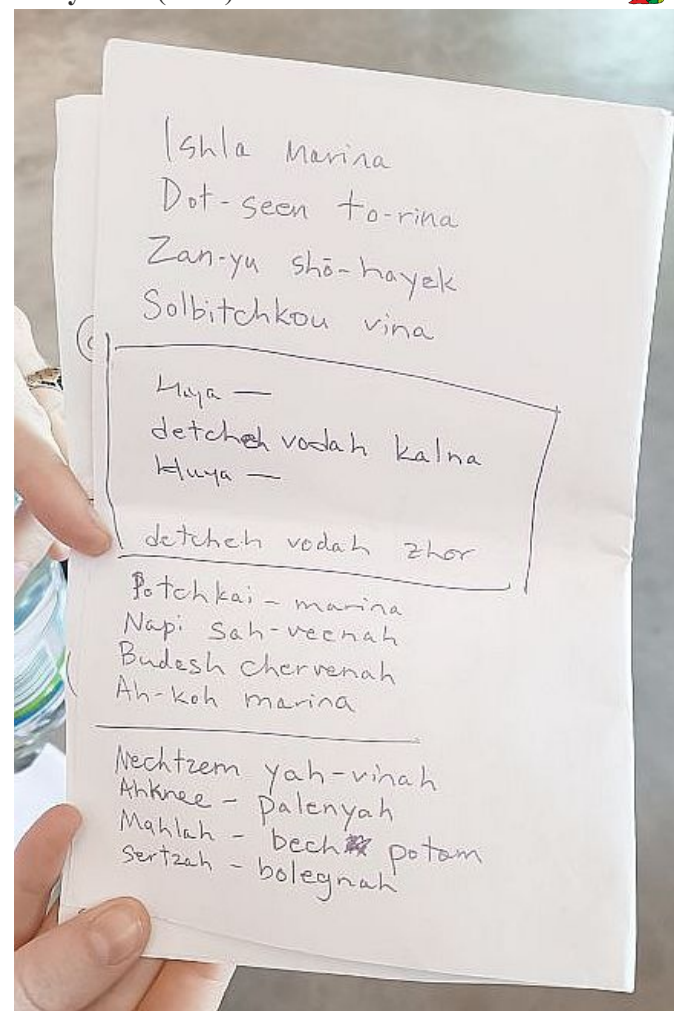
Písničkářka s banjem, která si prý nepamatuje jedinou chvíli v životě, kdy by nepotřebovala hudbu. Alba – první Even The Sparrow vyšlo v roce 2019 – považuje Kelly Hunt za knihy s písňovými kapitolami, které neokázale sestavuje do nádhernosti a potvrzuje tím, že v jednoduchosti je největší síla. Nepřekvapuje proto, že se dnes radí k nejsilnějším ženským autorkám svěžího druhu americany.

Snad proto, že k ní dcera operní pěvkyně a jazzového saxofonisty na cestě z rodného Memphisu do nynějšího

BIOGRAF

Ještě do druhý nohy
V sobotu 3. 8. od 11 hodin se bude promítat film Ještě do druhý nohy. Tento dokumentární film režisérky Hedviky Hlaváčkové zaznamenává společné setkání Jiřího Černého s muzikantem Glenem Hansardem.

Fonetický přepis písně Išla Marina do cintorína od Kelly Hunt (USA)...

Išla Marina do cintorína,
 Za ňou šohajek s holbičkou vína

Huja huja hujaja,
 teče voda kalná
 Huja huja hujaja,
 teče voda z hor...

2024

FOLKOVÉ PRAŽDNINY
 NÁMĚŠŤ NAD OSLAVOU

Workshop s Michalem

Müllerem: Co je to taková citera?

O nástroji relativně mladém, archaicky vyhlížejícím, mýty oplývající, o jeho historii a současnosti.

V rytmu bubnů

Dílka skupinového bubnování je forma aktivní muzikoterapie podle osvědčené metodiky Celostní muzikoterapie PaedDr. Lubomíra Holzera. Rytmus je univerzální jazyk, energie a komunikace. Rytmus nás provází od samého zrození po celý život.

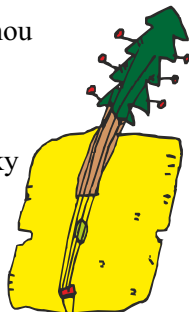
Rytmus nás harmonizuje a spojuje se sebou a s Vesmírem. Každý, kdo chce bubnovat, najde rytmus v sobě a rozezná nejen svůj buben! Při muzikoterapeutickém bubnování používáme jednohlavý pohárovitý buben – djembe.

Bubnování nemá věkové hranice. Skupinové bubnování navíc poskytuje rytmickou podporu pro nesmělé, ale také vytváří prostor pro improvizace zkušenějších hráčů. Přijďte si s námi užít relaxaci v rytmu zvuků hudebních nástrojů. (lektori manželé Vlachovi)

Hnízdo múz 2. 8.

- 8:15 - 9:15 Ranní jóga
- 9:00 - 14:00 Grafická dílna - suchá jehla a možná i lynorit
- dle domluvy cca 3 hodiny Orcestr Folkových prázdnin
- 9:00 Raničkova pohádka z půdy
- 9:00 - 11:00 Dílna kresby
- 9:00 - 12:00 Houboznalecká dílna – procházka, hledání hub a povídání o nich
- 9:30 - 11:00 Malování a povídání s Henou
- 10:00 - 11:00 Tančírna - argentinské tango
- 10:00 - 13:00 Květinové fantazie: věneček z kartonu a papíru
- 10:00 - 12:00 Švihej s Jitkou
- 10:00 - 12:00 Taneční medicína
- 10:00 - 12:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 10:00 - 13:00 Hrajeme si s dětmi - ptáčci
- 10:00 - 13:00 Výroba pastýřských píšťal z černého bezu
- 10:00 - 14:00 Smalty na vařič
- 10:30 - 12:00 Hej! Dílna tvůrčího psaní
- 10:30 - 13:00 Od trémy k radosti: Jak se přátelit s chybami
- 11:00 - 12:30 Malování a povídání s Henou
- 12:00 - 15:00 Bluesová dílna
- 13:00 - 16:00 Zvonkohra z klíčů
- 13:00 - 16:00 Pletení košíků z pedigu
- 13:00 - 16:00 Malované dřevěné domečky
- 13:00 - 16:00 Savování na textil
- 13:15 - 16:00 Enkaustika
- 13:15 - 16:00 Drátkování
- 13:30 - 14:30 Tančírna - milonga
- 13:30 - 16:00 Filcové taštičky
- 13:30 - 16:00 Skleněné vinuté perly - šperkařská technika
- 14:00 - 16:00 V rytmu bubnů
- 14:30 - 15:30 Workshop s Michalem Müllerem: Co je to taková citera?
- 14:30 - 16:00 Párová akrobacie pro začátečníky i pokročilé

domova v New Orleans dospěla sama. Přes hru na klavír, zpívání v kostele, písně Joni Mitchell, blues a studia výtvarného umění. Pak jednoho dne vstoupila do obchodu s nástroji, a aniž by hledala nějaký konkrétní, zaujalo ji tenorové banjo patřící jistému Irovi Tammovi, který na něj ve 20. letech hrál v show pro psy a poníky. Hrábla do strun, řekla si, že ten zvuk se nepodobá ničemu, co předtím slyšela, a banjo koupila. „Jsem samouk, od začátku jsem se jen nechala vést rytmem skladeb a snažila se zkombinovat pickingové styly old-times music s vlastní improvizací,“ vysvětlila Kelly Hunt, jak přišla k banju a tím i budoucímu srdci tlukoucím v jejích skladbách, v nichž nejraději vypráví příběhy. Osobní i historické, třeba ten o Evangelině, dívce putující za svým klukem z Akádie do Louisiany v časech Grand

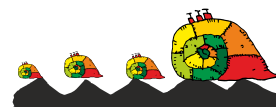
Dérangement. A pokud byste o umění Kelly Hunt třeba zapochybovali, zkuste se zeptat, proč by zrovna jí měl produkovat album Dick Powel. Ano, ten Dick Powel, instrumentální hvězda apalačské hudby měnící alba Loretty Lynn, Joan Baez nebo Rhiannon Giddens v klenoty a velmi pečlivě volící, za koho dá ruku do ohně. S Kelly Hunt se uprostřed Ozark Mountains sešli v arkansaském národním parku Petit Jean, vstoupili do jeskyně Rock House Cave proslulé starobylými indiánskými malbami a Dirk Powell s mobilem v ruce Kelly požádal, aby mu něco zazpívala. A tak spustila Over the Mountain, kterou

Múzy po dvaceti letech

V roce 2004 se na plakátech a v programech Folkových prázdnin objevila nabídka prvních tří tvůrčích dílen pod hlavičkou Hnízdo múz. Počet dílen rostl a bobtnal, nabídka tvůrčích aktivit ve všech oborech se rozšiřovala a najednou se tak nenápadně a zčistajasna stala taková věc. Došlo mi - protože Múzy nestárnou - že nevyhnutelně jsem o těch dvacet let starší já. A se mnou všichni, co tu kárku naloženou barvami, básněmi, baletními střevičky a hudebními nástroji, táhnou celou dobu se mnou. Někteří se přidali o pár let později, někteří se tu jen mihli a pár jich to pachtění sleduje z obláček nad zámeckým parkem. Těm všem patří můj respekt a velké poděkování. A stejné poděkování patří i vám, mili návštěvníci našich dílen. A co si přát nám i vám do dalších dvaceti let? Co by - jedeme dál.

Ivoš Gryc (nebo teď už oprávněně - děda Gryc)

už dlouho nosila v hlavě. V a cappella verzi, jen za doprovodu cikád, uzavírá její nové album Ozark Symphony popsané jako „ryzí banjo nádhera“.

Na Folkovkách zpívající banjistku doprovodí houslistka Julie Bates s mandolinistou a kytaristou Andrewem Morrisem, jinak členy výborné bluegrassové skupiny The Matchsellers.

Heeej! Zpráva ze středěční dílny tvůrčího psaní

Ve středu jsme v dílně psaní zastavovali čas. Generace, téma letošních folkovek, je také o čase, vteřinách, chvílích, věčnosti, rozvzpomínání, zapomínání...

Pro první úkol jsme si vypůjčili větu z knihy finské spisovatelky Tove Janssonové *Cestovat nalahko*. Tove Janssonovou známe jako autorku příběhů o mumincích. Věta z její knihy povídek nás ale poslala do poněkud temných vzpomínek a tajemných skulin.

Ve druhém cvičení jsme čas ještě zastavovali formou haiku – hravého japonského trojverší.

Rekordních 11 psavců by sice mohlo zformovat fotbalový tým, ale rozhodli se místo kopané přijít psát. Přijďte také! Každý den, 10:30–12:00, v parku u základní školy. -paf-

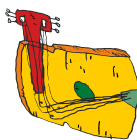
Ukázky kolektivních textů:

KAREL

Schodiště lemované zelenými vitrážemi bylo stejně tmavé a studené jako před patnácti lety. Když jsem po něm scházela, měla jsem špatný pocit. V těchto nočních hodinách už by zde přece nikdo neměl být. Přesto jsem cítila něčí pohled. Podívala jsem se za sebe, a tak jsem ho po těch dlouhých letech znovu viděla. Bohužel.

Karel!

Jak to, že je tady? Vždyť má být mrtev!
Přejde mi mráz po zádech a pak mi to dojde.

DOMA?

Schodiště lemované zelenými vitrážemi bylo stejně tmavé a studené jako před patnácti lety. Naposled vedlo k mému domovu, dnes tomu tak není. Dům je už zchátralý a jde z něj hrůza. Přesto mě při stoupání po schodech zalil ten stejný hřejivý pocit domova, jako by se vůbec nic za ta léta nezměnilo. Do hlavy se mi vryla vzpomínka čistá jak len, jak si zde děti hrály.

Vidím Sárinu panenku. Už je to tak dlouho, co jsem se Sárou mluvila, a najednou mě to znovu zamrzelo. Nikdy to nebude takové, jaké bylo.

Ukázky haiku:
Hudební léčba
A holubí námluvy
Dominují tu
(Zdeněk)

Vítr hladí tvář
Šumění místo všech slov
Větve zápasí
(Pavla)

Zelené listy
Teplé letní paprsky
Sedím si tady
(Jana)

Setkání abiturientů Folkových prázdnin aneb moji oblíbenci

Abiturienti jsme tady skoro všichni, až na pár zavlečenců, ale ti většinou dlouho nevydrží. My ostatní se tu setkáváme pravidelně. S některými se vidíme i během roku, s jinými (těch je většina) jenom jednou v roce, právě tady na zámku. S některými se bouřlivě vítáme, s jinými se zdvořile pozdravíme, s dalšími na sebe jenom kývneme, s někým ani to ne, ale tak nějak o sobě víme.

Ale o tom jsem vlastně vůbec psát nechtěl. Teď se, s dovolením, budu věnovat těm, kteří se sem rovněž pravidelně vrací a my máme možnost je pravidelně vidat na pódiu.

O Marianu Friedloví už byla řeč v minulém Plátku, následující večer otevřela další osoba, která zná prkna zdejších pódii rovněž velmi důvěrně.

Když před několika (nemálo) lety, ještě na nádvoří, pravidelně vystupovala kapela Jablkoň, její kapelník Michal Němec obvykle zpestřil vystoupení menším překvapením - buď nějakým hostem, případně narušením (v některých případech téměř až taranem) vystoupení jiných kapel. Myslím si, že třeba Maika a Sára Gomezovy se dodnes s hrůzou dívají večer pod postel, jestli tam Michal není schovaný. A taková Alice Holubová taky ze vzpomínek tu vlaštovenku, co kolem ní kroužila, jen tak nevypudí. Jednoho dne Michal přivedl na pódium tuším pětičlenný dívčí sbor. Děvčatům nějaký ten pátek do plnoletosti ještě chyběl, krásně zpívala a v letních šatičkách vypadala velice dekorativně. Obzvláště pěkný pohled byl na jednu z nich. Málokdo asi tenkrát věděl, že se jmenuje Marie Puttnerová. Když potom za nějaký čas Anička Duchanová řekla: " Už to se mnou nejazz z mísy", postavila si své letadýlko, zamávala z něj na Duo Carvának a Malou lesní i Velkou polní Jablkoň opustila, objevila se na jejím místě právě Marie. O tom, že to byla dobrá volba, nemohlo být pochyb.

Nejpozději ve chvíli, kdy sem Marie zavítala se Zvířetem jménem Podzim, bylo jasné, že má namířeno ještě dál a výš. Zvíře jménem Podzim bohužel zanedlouho umřelo, ale z Marie se mezitím stala samostatná zpěvačka a autorka, jejíž umění se záhy dočkalo i ocenění z odborných kruhů. Jsem rád, že náš festival tuto její spanilou jízdu rámuje prakticky od začátku a my můžeme být u toho. A že se od ní dočkáme ještě dalších velkých věcí!

Carlos

Přirozený výběr

Odborní etnografové jako Erben, Sušil nebo Plocek bez uzardění tvrdí, že nejgeniálnější poezii vytvořili anonymní lidoví bardi. Ne, že by neměli pravdu. Když porovnáme libovolnou moravskou lidovou s kolovrátky Marka Ztraceného, převažuje tu neoddiskutovatelně je. Jenomže přítom nesmíme zapomínat na jednu veledůležitou věc. Na přirozený výběr. Dyž jsem šel z Hradišcá si prozpěvovaly při hrabání sena nebo nad řežavými uhlíky se zemáky celé generace. Tím stvrdily jedinečnou nadčasovost strof i jejich melodie, nehledě na možnost, že prapůvodní verze nemusela být tak vybroušená. Je to už hezkých pár let, co táborákům dominovaly Ascalona a Teskně hučí Niagára. Kdo jen si ale dnes vzpomene na Lká ukulele tmou? Zkrátka a dobře, srovnávat lze pouze porovnatelné. Hity i pseudohity odvané čas, zůstane klasika. Proto se obvykle nad ránem vracíme ke kořenům, ve vinném sklípku i u táboráku. Libor